

Chương 612: Loạn Lạc Ở Thủ Đô Đế Quốc (27) - Náo Loạn Tại Đại Thánh Đường

(Số từ: 2747)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:04 PM 09/11/2023

"Có vẻ như những xác chết ở đó đã sống lại dưới dạng Undead và trốn thoát. Đó là kết luận của chúng ta, nhớ không? Nhưng những gì Đế quốc làm là, họ lấy xác chết và... hồi sinh chúng trong... cái thùng khổng lồ đó."

"Phải."

"VẬY... sự cố diễn ra ở đó ban đầu không liên quan gì đến Đế quốc... Ít nhất, đó là những gì tôi nghĩ... Xin lỗi, tôi không cố ý gây nhầm lẫn, nhưng có vẻ như vậy. .."

"Không, cậu nói đúng."

Khi Ludwig ngừng nói, Ellen kiên quyết lắc đầu.

"Chúng ta không cần hỏi Bertus cũng biết. Đó chắc chắn là một trường hợp khác. Và Đế quốc không có lý do gì để trộm Lăng mộ Thánh nhân."

—Trộm Lăng mộ Thánh nhân.

Hoán đổi thi hài tại Nghĩa trang Quốc gia.

Đó là hai sự cố riêng biệt.

Các phương pháp rất khác nhau và Đế quốc không có lý do gì để can thiệp vào Lăng mộ Thánh nhân ngay từ đầu.

"Vì vậy, Rowan đã nhầm nhầm thủ phạm và tiến hành điều tra."

Nhưng họ chỉ bị mắc kẹt trong một mê cung khác.

Họ đã tin rằng mọi thứ là do Đế chế làm, nhưng Đế chế không giết Rowan cũng như không liên quan gì đến vụ trộm tại Lăng mộ Thánh nhân.

Vì vậy, Rowan đã tiếp cận Ludwig để truy tìm nhầm thủ phạm.

Tất nhiên, khung cảnh trông giống như những gì Đế chế đang làm, với những sự cố tương tự xảy ra.

Nhưng nói đúng ra, chúng là những trường hợp khác nhau.

Vậy ai là người chịu trách nhiệm cho sự cố trong Lăng mộ dưới lòng đất?

Chúng có phải là những người đã giết Rowan?

"Bây giờ, tôi thực sự không biết cái gì là cái gì... Tôi chỉ không thể hình dung ra thôi."

Heinrich bắt đầu bực bội giật tóc.

"Chuyện này cậu không cần lo lắng nữa. Tiết lộ chân tướng không phải trách nhiệm của chúng ta."

Đó là những lời của Ellen.

"Tôi đã muốn tìm hiểu lý do tại sao Tổng Giám mục Rowan tiếp cận Ludwig và liệu cô ấy có ý định giết tôi hay không. Nhưng chúng ta đã làm rõ một số điều. Rowan tiếp cận Ludwig, và lý do của cô ấy có lẽ là để điều tra Temple."

Không phải tất cả các bí ẩn đều được giải quyết, nhưng họ có thể bỏ qua vụ án với những câu hỏi mà họ đã trả lời.

Khi họ biết rằng Rowan dính líu đến nhiều điều tồi tệ, cái chết của cô dường như không oan uổng. Cô ấy đã làm rất nhiều điều dẫn đến cái chết.

Có lẽ là nghiệp chướng.

Nếu ai đó đã trả thù Rowan, đó sẽ là một số phận xứng đáng với cô ấy.

Ludwig lẩm bẩm một cách yếu ớt.

“Ừm, chúng ta không cần phải biết mọi thứ...”

Sự thật mà họ đã biết và đã phát hiện ra là đủ choáng ngợp. Thật khó khăn để chịu đựng những gì đã xảy ra.

Im lặng và bỏ qua những sai phạm vì thực tế đã đủ đau đớn.

Tìm hiểu sâu hơn về trường hợp của Rowan, lúc này đã hoàn toàn lạc lối trong mê cung, dường như là điều không thể.

"Nhưng trước khi chúng ta từ bỏ hoàn toàn, còn một nơi cuối cùng có tiềm năng."

Mặc dù Ellen nói bỏ qua vụ án là được, nhưng cô ấy nhìn mọi người và nói như thể đó thực sự là cơ hội cuối cùng.

"Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ đã nói với tôi. Nếu các Giáo hoàng cố giấu ông ta điều gì đó, ông ta sẽ không biết."

"...Phải."

“Và đúng là Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ đang giấu tôi điều gì đó.”

Ellen bình tĩnh nói.

"Chúng ta phải tìm ra những gì họ đang che giấu, và ngay cả khi không phải vậy, các Thánh Hiệp Sĩ đang điều tra vấn đề nội bộ. Nếu họ phát hiện ra bất cứ điều gì, họ có thể chia sẻ thông tin. Nếu chúng ta không thể lấy được gì từ đó, chúng ta sẽ kết thúc nó ở đây."

Những người cuối cùng họ phải đến gặp.

Một lần nữa, tới Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ.

Và đến các Giáo hoàng của Ngũ Đại Thần Giáo.

Họ không thể biết liệu sự thật mà họ nắm giữ có liên quan đến vụ sát hại Rowan hay không.

Tuy nhiên, nếu họ không thể lấy được bất cứ thứ gì từ đó, thì đã đến lúc họ phải phủi tay.

Trường hợp này có thể được coi là bị mắc kẹt trong một mê cung.

Đế chế, một phe bị nghi ngờ hùng mạnh, đã không thực hiện hành động này; khả năng duy nhất khác là những kẻ

dị giáo. Tuy nhiên, việc xác định thủ phạm trong số những kẻ dị giáo đã trở nên gần như không thể.

Do đó, Ellen quyết định đến thăm các Thánh Hiệp Sĩ lần cuối.

Nhưng đó là một vấn đề nhạy cảm.

"Chỉ huy, cô không cần giúp tôi nữa, cô có thể gặp phiền toái."

Đó là lý do tại sao Ellen nói với Louise rằng cô ấy không cần phải nhúng tay vào nữa.

"Làm gì bây giờ? Tôi cũng nên đi."

Vì đã biết được quá nhiều điều mà họ không nên biết, Louise cảm thấy rằng cô ấy phải xem đến cùng.

Bí mật của các Thánh Hiệp Sĩ có thể lớn hơn những bí mật do Đế chế nắm giữ không?

Một lần nữa, 4 người họ rời khỏi Temple.

Họ đến Thánh Đường Thánh Hiệp Sĩ đường sau khi đi bộ không ngừng trên Thủ đô Đế quốc nơi đoàn tàu ma thuật đã dừng lại.

“Chỉ huy không có ở đây.”

Với một tuyên bố đơn giản như vậy, các Hiệp sĩ bảo vệ lối vào đã chặn đường của Ellen.

"Vậy tôi sẽ đợi trong nhà cho đến khi ông ấy trở lại."

“Ngài ấy sẽ không quay lại sớm đâu, vì ngài ấy dự kiến sẽ đi vắng khá lâu.”

"..."

Ellen nhìn chăm chăm vào các Hiệp sĩ canh giữ lối vào.

Thái độ của họ có vẻ kỳ lạ bằng cách nào đó.

Họ đã chặn đường khi họ cố gắng vào nhà thờ bị đốt cháy. Vào thời điểm đó, họ có vẻ thực sự lo lắng.

Nhưng bây giờ, một cái gì đó đã khác.

"Có phải ông ấy đã trở lại căn cứ của Lực lượng Đồng minh?"

"...Đúng vậy."

Đó là một lời nói dối.

Không đời nào Eleion Bolton quay trở lại căn cứ của Lực lượng Đồng minh mà không giải quyết ổn thỏa sự cố xảy ra ở Thủ đô Đế quốc.

Biết rằng ông ta sẽ không quay lại nếu không hiểu rõ tình hình ở Thủ đô Đế quốc, người gác cổng đã nói dối.

Nhưng tại sao lại nói dối trắng trợn như vậy?

Và sau đó...

Ellen nhìn quanh, không phải người Hiệp sĩ chặn đường cô, mà là khung cảnh xung quanh.

Các Hiệp sĩ canh giữ lối vào đều đang quan sát Ellen.

Ellen và những người bạn đồng hành của cô.

Ellen tiếp cận Hiệp sĩ chỉ với một sai chân.

"...!"

Khi Ellen đến gần, anh lùi lại.

Đó là một cái nhìn hơi khác so với trước đây.

"Sao lại sợ?"

Mặc dù mặc áo giáp, khoe mắt, khuôn mặt và đầu ngón tay của anh ta đều run rẩy yếu ớt.

Đó là cái nhìn của một người bị bao trùm bởi nỗi sợ hãi.

Nhưng tại sao?

"Chúng tôi không cần phải gặp ông ấy ngay. Chúng tôi chỉ cần vào trong là được. Chỉ huy không có ở đó, chúng tôi có thể gặp người khác."

Khoảnh khắc mà Ellen cố lướt qua.

"Cô không thể vào."

"..."

Hiệp sĩ khiếp sợ chặn đường Ellen bằng cơ thể của mình.

Họ không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng có một điều rõ ràng.

Sự vắng mặt của Chỉ huy không quan trọng.

Ngăn không cho Ellen bước vào mới là điều quan trọng.

"Tránh đường mau."

"...Tôi không thể."

Ellen có thể cảm nhận rõ ràng sự căng thẳng tột độ không chỉ từ Hiệp sĩ trước mắt cô mà còn từ các Hiệp sĩ khác.

Khi bầu không khí dần trở nên đáng ngại hơn, vẻ mặt của 3 người còn lại đang chờ Ellen kết thúc cuộc trò chuyện của cô ấy bắt đầu cứng lại.

"Có vẻ như tôi đã đến đúng nơi."

Nhìn Hiệp sĩ đang sợ hãi, Ellen lắc đầu.

"Xem ra anh muốn xem tôi có thể hay không dùng vũ lực đột phá, muốn biết thì thử một lần ngăn cản tôi đi."

Ellen bước thêm một bước về phía lối vào của Thánh Đường.

Lần này, những người gác cổng không thể ngăn cản Ellen.

Ellen bước vào Thánh Đường.

Những Hiệp sĩ thất bại trong việc ngăn cản Ellen nhìn chằm chằm vào bóng dáng đang rút lui của cô ấy với vẻ mặt cứng rắn.

"...Có gì đó là lạ."

Tuy nhiên, một cảnh tượng rất đặc biệt đã diễn ra trong Đại Thánh Đường.

Cô đã bước vào với suy nghĩ rằng chắc chắn có thứ gì đó ở đó.

"Tại sao... không có người?"

Chỉ vài ngày trước, có rất nhiều Hiệp sĩ và linh mục đi lang thang khắp nơi.

Nhưng lúc này, không một bóng người đi ngang qua, và sự im lặng kéo dài.

Trong một không gian quá rộng lớn và không có âm thanh, việc cảm thấy một cảm giác phi lý tràn ngập là điều đương nhiên.

Mọi người đều cảm thấy như vậy một cảm giác phi lý.

"Chắc đã có chuyện gì đó xảy ra."

"Đi lên nào."

Thánh Đường gần như trống rỗng của các Thánh Hiệp Sĩ.

Để xác nhận sự vắng mặt của Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ, Ellen dẫn những người bạn đồng hành của mình lên cầu thang.

Tim cô đập thình thịch với một nhịp điệu kỳ lạ.
Chuyện gì đang xảy ra?

Hay đúng hơn, chuyện gì đã xảy ra?

Thánh Đường vắng tanh.

Như thể ai đó đã cố tình xua đuổi mọi người.

Ellen, người đã leo lên tầng trên nơi đặt văn phòng của Chỉ huy, thậm chí không thể với tới nó.

*Thud! Thud! Thump!

Đó là bởi vì âm thanh ớn lạnh của da thịt bị xé toạc bắt đầu lọt vào tai cô.

"Đó là gì?"

Âm thanh của thứ gì đó sắc nhọn xé và cắt da thịt.

*Bang! Bang!

Âm thanh của thứ gì đó đập vào tường.

Ellen, người có giác quan nhạy bén hơn nhiều so với người bình thường, có thể nghe thấy nó và những người khác cũng vậy.

Không gian quá yên tĩnh khiến âm thanh vang vọng càng thêm sống động.

Ellen ngay lập tức chạy đến nơi phát ra âm thanh.

Gần văn phòng Chỉ huy.

—Phòng họp.

Những âm thanh phát ra từ đó.

*Crash!

Ellen đá tung cánh cửa đang đóng của phòng họp mà không do dự.

Và cô không khỏi mở to mắt trước cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Ai đó đã giết người.

Ellen nhìn máu vương vãi trong phòng họp và những xác chết.

Thịt của chúng bị xé và cắt khủng khiếp đến mức không thể nhận ra chúng, nằm rải rác lộn xộn.

Phòng họp lớn đã trở thành một biển máu.

Người chỉ nhìn thấy từ phía sau, chậm rãi quay đầu lại.

"Tôi đã bảo mọi người không được đi lối này..."

Người quay lại nhìn Ellen và nhếch môi thành một nụ cười nham hiểm.

"Tôi đoán không có ai có thể ngăn cản cô."

"Cái gì... Chuyện gì thế này?"

Khi Ellen làm bầm vì sốc, những người khác cũng đến.

"Ừm...?"

Ludwig không khỏi chết lặng khi nhìn vụ thảm sát và kẻ có vẻ phải chịu trách nhiệm.

"Nữ tư tế...?"

"Ah, Ludwig..."

Cầm ngược con dao nhỏ, cô lau mũi bằng mu bàn tay.

Khi cô ấy cố lau vết máu trên mặt, vết máu chỉ càng chảy ra nhiều hơn, tạo nên một cảnh tượng kỳ cục.

"Tôi hiểu rồi. Ludwig chẳng hiểu gì cả..."

Biểu hiện của cô truyền tải một cảm giác tội lỗi tràn ngập.

Tuy nhiên, cái nhìn hối hận vô tội chỉ càng trở nên kỳ lạ hơn trên cơ thể nhuốm đầy máu của cô.

"Tổng Giám Mục...? Sao cô có thể...?"

Phản ứng của Ludwig cho thấy rõ người phụ nữ trước mặt anh ta là ai.

Tổng giám mục Rowan còn sống.

Nữ tư tế, người được cho là đã chết, đang thực hiện một vụ thăm sát trong phòng hội nghị ở tầng trên cùng theo lệnh của Thánh Hiệp Sĩ.

Và các Hiệp sĩ chặn lối vào.

Đại Thánh Đường trống rỗng.

Rõ ràng đây không phải là một hành động solo.

Có một âm mưu.

Một âm mưu to lớn đến mức khó hiểu.

Và những người đã chết.

Cơ thể bị cắt xén của họ khiến người ta không thể nhận ra, nhưng trang phục của họ đã cho biết.

"Cô đã giết ai?"

Trước câu hỏi của Ellen, Rowan nhún vai.

"Các Giáo Hoàng."

Có tổng cộng 5 người chết.

Chỉ thế thôi cũng đủ để Ellen hiểu chuyện gì đã xảy ra.

"Nhưng liệu có ai trong số mọi người đã nhìn thấy Eleion Bolton không?"

"...Cái gì?"

"Ông ấy bằng cách nào đó đã nắm bắt được nó và bỏ chạy."

Sự vắng mặt của Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ. không phải là một lời nói dối.

Ngoại trừ Ludwig, mọi người đều lần đầu tiên nhìn thấy Rowan.

“Cô không biết gì thì có thể dừng can thiệp nữa và rời đi được không?”

"...Cái gì?"

“Can thiệp quá nhiều vào chuyện của người khác là thô lỗ đấy, cô biết đó.”

Thậm chí không thể đoán được tình hình đã bắt đầu như thế nào và chuyện gì đã xảy ra.

Nữ tư tế, được cho là đã chết, vẫn còn sống.

Và vì một số lý do, cô ấy đã tàn sát dã man Ngũ Giáo Hoàng.

Có vẻ như mọi người trong Thánh Đường đã bước sang một bên vì cô ấy.

Nó bắt đầu từ đâu?

Chuyện gì đã xảy ra thế?

Làm thế nào mà nó lại đi đến cảnh tượng hãi hùng này?

Cô có nên rút kiếm không?

Đôi mắt của Ellen mở to, và những ngón tay của cô ấy run lên.

"Tôi cũng không thích người phụ nữ điên rồ đó, nhưng bây giờ, tôi sẽ đánh giá cao nếu cô để cô ấy yên."

Sau đó, họ không thể không nhìn ra hành lang khi nghe thấy một giọng nói từ phía sau.

"Thật tốt khi đi xung quanh gây náo loạn, nhưng cô có thể lùi lại ngay bây giờ không?"

Cả 4 người chỉ biết há hốc mồm kinh ngạc trước người đột nhiên xuất hiện.

"Olivia... Lanze?"

Một trong 3 sinh viên của Temple đã biến mất cùng với Ma Vương.

Olivia Lanze đang nhìn họ.

—Heinrich, Ludwig và Louise.

Tất cả họ đều kinh ngạc, biết rằng cô ấy không nên ở đây.

"Hãy để tôi nói ngắn gọn điều này."

Olivia khoanh tay nhìn họ chăm chăm, không biết họ có chấp nhận sự hiện diện của cô hay không.

"Kể từ bây giờ, các Thánh Hiệp Sĩ và Ngũ Đại Thần Giáo là của bọn tôi. Chà... về mặt kỹ thuật, bọn tôi chỉ mới bắt đầu đi đúng hướng thôi."

"Cô nói cái gì...?"

"Vì vậy, cô nên quay trở lại và biết điều đó."

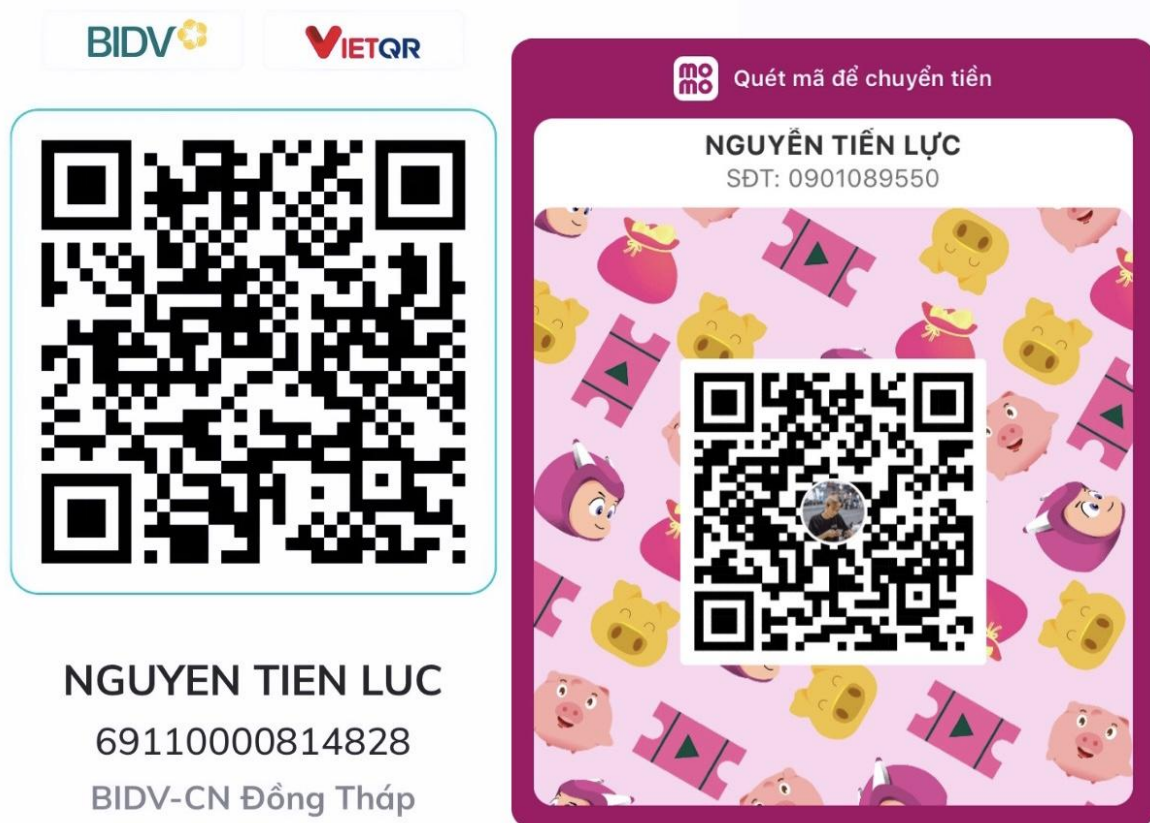
Olivia đang nhìn thẳng vào Ellen.

"Cô rất thật thông minh mà. Cô biết nếu ở đây gây sự, mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp đúng không?"

Đối mặt với mối đe dọa kiêu ngạo và táo bạo đó, Ellen cảm thấy muốn từ bỏ việc tìm hiểu tình hình.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading